

Protokol o hodnocení diplomové práce

Název práce: Connection

Práci předložila studentka: BcA. Lucie Frýdlová

**Studijní obor a specializace: Intermediální tvorba, specializace
Intermédiá**

Hodnocení oponenta práce:

Práci hodnotil: Richard Frederick Drury MA

GASK – Galerie Středočeského kraje, Barborská 51-53, 284 01 Kutná Hora

1. Cíl práce

(a jeho naplnění):

Nelze Lucii upřít to, že dokázala plně realizovat koncepční záměr, jaký si na začátku stanovila. Pracovala podle jasně daného myšlenkového a technologického rámce. Cítím, že se zásadně nepouštěla do neznámých poloh, což zajistilo kýžené vyústění bez rizik či překážek. S tím ovšem, že diplomová práce jako celek vyznívá spíše jako poctivé splnění úkolu, než jako objevné zkoumání problematiky. Z toho vyplývá pocit, že další rozměry možného uvažování či provedení zůstaly takřka „za obzorem“.

2. Technologická specifika

(technická inovace):

Lucie je bezesporu suverénně „gramotná“ v nových, respektive digitálních médiích. Nejde tu o uplatnění bezprecedentních technologických postupů, spíše o jejich uplatnění směrem k návaznosti na příběh puristické abstrakce dvacátého století. Jde tedy o „tradiční“ symbolický obsah vyjadřovaný současnými digitálními médii.

3. Přínos práce pro daný obor

Lucie sama vidí přínos své práce v tom, co jsem právě nastínil – tedy v symbiotické kombinaci „aktualizovaného“ tvarosloví výtvarné avantgardy dvacátého století a nových médií umožňujících světelnou sublimaci „arpovských“ tvarů. Musím se však ohradit vůči Luciinu nadnesenému tvrzení, že jde o „formu revoluční“ (str. 10) poznámkou, že ty skutečné „revoluce“ zpravidla vypadají jinak!

4. Silné stránky díla

Je nesporně přínosné, že se Lucie cíleně věnuje otázkám lidských emocí a mezilidské citlivosti. Žijeme v době, která svými technologickými vymoženostmi zplodila vším prostupující komunikační síť a přitom paradoxně i stále se prohlubující osamělost a odcizení lidských jedinců. Proto je potřeba vzájemné empatie stále relevantnějším tématem. Chválím to, že se Lucie snaží prostřednictvím „nových médií“ vyjadřovat „staronové“ obsahy humanistické senzibility.

5. Slabé stránky díla

Předem podotýkám, že ve svém pohledu na Luciinu vytyčenou premisu vycházím z poskytnutých reprodukcí a ilustrací, nikoliv ze skutečného působení výsledného díla ve fyzickém prostoru. Každopádně tu vnímám problémy hned v několika rovinách.

Lucie jako vyústění svých reflexí předkládá abstrahované světelné tvary, které mají být nositelem komplexního symbolického obsahu. Moje otázka zní: splňují tyto formy kýženou úlohu? Může je nezasvěcený divák, který je sleduje bez autorčiny doprovodné slovní aparatury chápat zrovna ve smyslu, ve kterém jsou zamyšlené? Mám silné podezření, že nikoliv. Což je možná nejzásadnější slabina Luciina záměru. Máme před sebou světelné kompozice, které mohou být sdělením o vzájemných lidských vazbách, ale stejně tak mohou být jen formalistní útvary sloužící jako příjemná, ale koneckonců bezobsažná světelná „light-show“ na způsob ambientního prostředí. To je právě ono věčné úskalí: abstrakce může být vším, může však také být ničím. Nutno ovšem dodat, že pravá abstrakce „nepadá z nebes“, autor se k ní naopak dopracovává postupným, cíleným procesem oprošťování směrem k odkrývání podstaty. Lucie se o takovém procesu sice stručně zmiňuje, ale neukazuje nám ho – proto se vystavuje podezření, že vytváří jen „tvary pro tvary“, což dává tušit o možné vykloubenosti mezi koncepční představou a výslednou realizací.

O nehluboké půdě Lucina myšlenkového zázemí při formulování a konkretizování tohoto projektu svědčí řada důkazů. První z nich je zarážející letmá povaha teoretické části její diplomové práce. Stručnost bývá v jistých souvislostech výhodou – v tomto případě je stručnost však jednoznačně na úkor Luciiny výpovědi, která takto sepsaná působí dost nepromyšleně, neprobádaně. Vycházet z vlastních duševních předpokladů je pro umělce žádoucí ba nezbytné, jenže tu Lucie nevstupuje do žádného komplexnějšího dialogu se širším zázemím uměleckohistorickým, literárním, filosofickým, psychologickým či obecně společenským. Čímž fatálně ochuzuje „mentální prostor“ svého záměru a odpírá mu mnoho potenciálních podnětů a spojitostí. Lucie píše o Hansu Arpovi, Constantinu Brancusim a Danu Flavinovi, ale spojitost s Arpem se mi jeví spíše jako formální (přes vizuální podobnost), než vnitřní; s tvrzením, že Flavin „vědomě potlačuje optické vjemy“ by se určitě dalo polemizovat – lépe řečeno: Flavin oprošťuje svůj projev ode všeho druhotného, artistního, aby tak vytvářel střídme, duchovně působivé a opticky bohatě rozrůzněné prostředí vymezované prostorem a světlem. Pokud jde o světelnou abstrakci, kde například vidíme úvahu nad gotickým pojetím metafyzického světla, které duchovně „metafyzické“ skutečně je? Kde vidíme reflexi průkopnických počínů takového Zdeňka Pešánka a jeho úsilí propojovat barvu, světlo a pohyb s „vnitřní škálou“ lidských emocí? Kapitola světelných experimentů šedesátých let dvacátého století by tu také měla být reflektována – například Angličan Peter Sedgley a jeho kineticko-světelné „obrazy“...

V rovině zvoleného slovesného rejstříku vnímám různé problematické ohledy. Lucie téměř výhradně uplatňuje anglické názvy svých projektů a ptám se (paradoxně jako Angličan!) proč? Volbu musím respektovat, ale Lucie nevysvětluje proč to tak vlastně je. Doporučuji, aby si pro sebe objevila Josefa Čapka či Pavla Eisnera a zjistila, jak ta „nemondénní“ čeština může být nádherně významově nosná. Luciin text obsahuje několik nekonkrétních, nedotažených výroků typu: „*Díla japonských či evropských mistrů hluboko zakořenily v mém estetickém hodnocení umění a designu.*“ (str. 1); „*Začala jsem také pracovat se symbolikou.*“ (str. 2); „*Používám i fotografické médium, kterým obvykle zobrazuji své fascinace.*“ (str. 2); „*Podobné osobnosti rezonují ve stejných vibracích.*“ (str. 4); „*Jedná se o biomorfni tvary, které přesně zachycují danou konexi.*“ (str. 7); „*Vytvářím tak originální umělecká díla s autentickou originalitou.*“ (str. 9), což budí dojem, že se Lucie pohybuje poněkud nejistě v názorové poloze, kterou si sama zvolila. Tuto omezenost jasně dokládá stále opakování jistých slov, která Lucie ve svém textu vyslovuje bez bližšího osobního výkladu; jde především o „transcendenci/transcendentnost/transcendentální“, „jedinečnost/jedinečný“ a „metafyzika/metafyzický“. Hned za nimi v „hitparádě početnosti“ najdeme slova „originalita“, „estetický“, „čistota/čistý“ a „minimalistický“. Jde přitom o slova, která se mají

používat uvážlivě a hlavně se zřejmým odůvodněním. Luciina „monokultura pojmoslovi“ z nich naopak dělá opotřebovanou mantru. Její věta „*Důležitá je lehkost a metafyzická transcendentní emanace celého díla*“ (str. 6) se nebezpečně blíží k naprosté floskuli... Z toho všeho vyplývá neklidný dojem, že Lucie svou koncepci nebuduje na příliš pevné půdě a bez hlubších kořenů. Náročná problematika „identity“ zde každopádně zůstala v podstatě neprozkoumána.

6. Hodnocení a navrhovaná známka

(výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

Ve světle všeho zmíněného dospívám k závěru, že Lucie docílila toho, co lze pojmut názvem jednoho jejího předchozího projektu: „Visual Effect“ čili vizuálního efektu. Navrhují proto adekvátní známku: dobře.

Datum: 17.5.2017

Podpis:

Pozn.: Při nedostatku místa přiložte nový list

Tisk oboustranný

